

Lohjan kaupunki, ympäristönsuojelu

Pitkäjärven (Nummi-Pusula) veden laatu

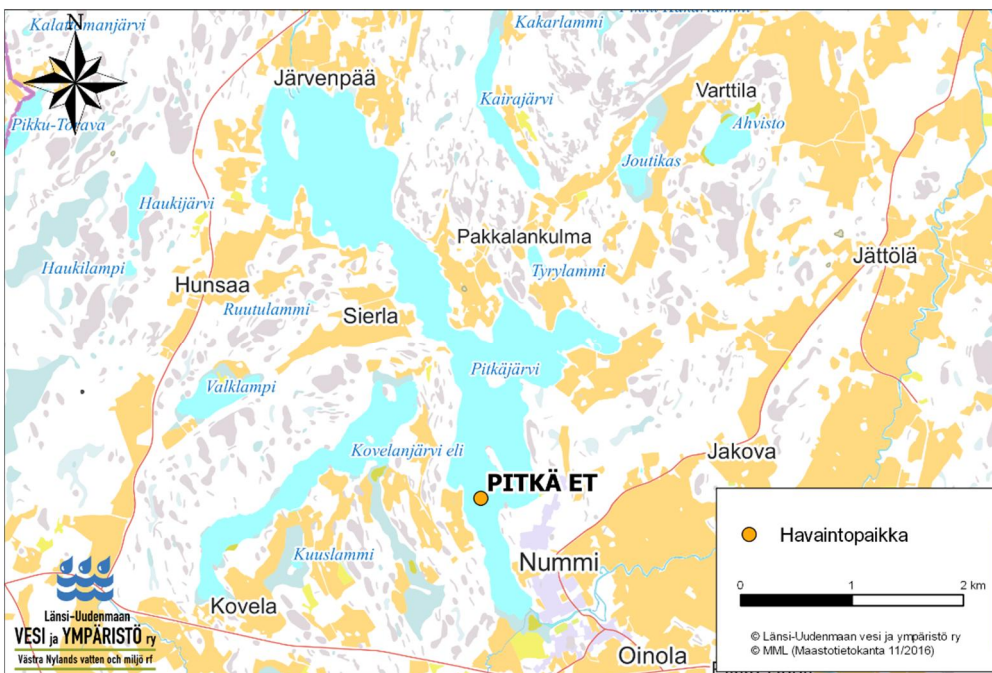
elokuu 2018

Nummen Pitkäjärven pohjoisosasta on laadittu vuonna 2015 kesäajan raportti ja samassa yhteydessä Pitkäjärven tilaa vertailtiin aikaisempiin tuloksiin aina vuodelta 1964 lähtien (Ranta 2015). Vuonna 2018 Lohjan kaupungin ympäristöyksikkö tilasi otettiin näytteet järven eteläosasta perustuen Lohjan kaupungin pintavesien tutkimusohjelmaan vuosille 2015-2025. Näytteet otettiin elokuussa 8.8.2018. Tarkoituksena oli selvittää Pitkäjärven eteläosan happitilannetta ja rehevyyttä. Edelliset järven eteläosan näytteet on otettu elokuussa 2011.

Näytteet otti sertifioitu näytteenottaja Arto Muttilainen ja analyseistä vastasi Länsi-Uudenmaan vesi ja ympäristö ry:n laboratorio, joka on FINAS-akkreditointipalvelun akkreditoima testauslaboratorio T147, akkreditointivaatimus SFS-EN ISO/IEC 17025: 2005. Akkreditoituun pätevyysalueeseen sisältyvä toiminta on nähtävissä verkkosivuilta www.finas.fi. Laboratorio voi tarvittaessa lähettää näytteen tutkittavaksi hyväksymälleen alihankkijalle, jonka tuloksista laboratorio vastaa.

Pitkäjärven vesianalyytitulokset toimitetaan myös ympäristöhallinnon ylläpitämään vedenlaatutietokantaan Herttaan ja päivitetään vesientila.fi-sivuille.

Kokonaissyvyys järven Pitkäjärven eteläosan havaintopaikalla oli noin 5,0 metriä, näkösyvyys oli 1,1 m. Analyysitulokset on esitetty raportin lopussa olevassa taulukossa.

Pitkäjärven eteläosan vesinäytteistä analysoitiin mm. happea, happamuutta ja ravinteita ja klorofylli-a pitoisuutta. Ohessa vesianalyysien tulkinnasta lyhyesti:

Happipitoisuus on todennäköisesti tärkein yksittäinen ympäristökijä järven ekosysteemissä. Hapen puute hidastaa vesistön hyvinvoinnille tärkeitä hajotustoimintoja. Rehevissä vesissä tilanne on vakavin lämpötilakerrostuneisuuden aikana, jolloin alusvesi ei saa happitäydennystä ilmakehästä, mutta happea kuluu pohjalle joutuneen ja sinne päällysvedestä vajoavan orgaanisen materiaalin hajoamiseen. Järven happiongelmat johtuvat joko suoraan happea kuluttavasta kuormituksesta tai välillisesti rehevöittävästä kuormituksesta. Kysymys voi olla myös aikojen kuluessa kumuloituneesta kuormituksesta. Happipitoisuus katsotaan heikentyneeksi, mikäli happea on alle 5 mg/l.

Ravinnepitoisuudet säätelevät järven perustuotantoa ja sitä kautta rehevyytasoa. Typpi ja fosfori ovat tärkeimmät ravinteet, jotka rajoittavat tuotantoa. Sisävesissä fosfori on yleensä perustuotantoa enemmän säätelevä ravinne. Lievästi rehevässä järvessä fosforipitoisuus on välillä 15–25 µg/l ja rehevissä yli 25 µg/l. Humusvesissä fosforipitoisuus on luontaisesti kirkasta järveä korkeampi, koska ravinteiden hyödyntäminen ei ole yhtä tehokasta. Valo läpäisee ruskeaa humusvettä heikommin kuin väritöntä vettä, jonka vuoksi tuottava kerros jää kirkkaita vesiä ohuemmaksi. Luontaisesti fosforipitoisuus on tuotantokaudella talvikautta suurempi.

Klorofylli a-pitoisuus mittaa lehtivihreällisten planktonlevien runsautta vedessä. Mittaukset on tehtävä kesäkaudella. Tulos on verrannollinen levämäärään ja siten vesistön rehevyytasoon. Vesistöt voidaan luokitella klorofylli a:n määrän mukaan seuraavasti, jolloin esimerkiksi järvissä yli 10 µg/l klorofylli-a pitoisuus kertoo jo rehevästä järvestä ja sitä pienemmät mittaustulokset lievästi rehevästä tai karusta (alle 4 µg/l) järvestä.

Kokonaistyyppipitoisuus on humusvesissä noin 400–800 µg/l. Runsaasti viljellyillä alueilla tyyppipitoisuus voi olla yli 2 000 µg/l. Tyypeä tulee vesistöihin pintavaluntana sekä sadevesien ja jätevesien mukana. Typpimaksimit ajoittuvat kevättulviin ja runsaisiin sadejaksoihin. Alimmat pitoisuudet vesissä mitataan yleensä kesällä perustuotannon ollessa suurimmillaan. Talvella tyypeä hyödynnetään hyvin vähän ja tyyppipitoisuus vesistössä nousee. Typpipitoisuus nousee myös syvyyden kasvaessa kun ravinteita vapautuu eloperäisestä aineksesta hajotuksen seurauksena.

Ammoniumtyppi on kasveille suoraan käyttökelpoisessa muodossa, joten sen pitoisuuden nousu vesistössä kiihdyttää perustuotantoa ja lisää järven rehevyyttä. Hapettomissa oloissa typpi esiintyy ammoniumin muodossa ja sitä vapautuu hapettomasta sedimentistä. Myös jätevesikuormitus nostaa ammoniumtyppipitoisuutta. Nitraatti-nitriitti-typpi on myös leville suoraan käyttökelpoista ravinnettä. Tuotantokauden ulkopuolella typpi on yleensä nitraatin muodossa paitsi hapettomissa oloissa, joissa ammoniumtyppi on vallitseva tyypin muoto.

Veden normaali pH on lähellä neutraalia. Suomen vesistöissä pH on yleensä lievästi happamalla puolella (6,5–6,8) vesien luontaisesta humuskuormituksesta johtuen. Vesien eliöstö on enimmäkseen sopeutunut elämään pH-alueella 6,8–8,0. Kesän tuotantokausi yleensä nostaa pH:ta jonkin verran.

Bakteeripitoisuuksien mittaaminen vesistöistä perustuu siihen, että ns. indikaattoribakteerien läsnäolo osoittaa lisääntyneitä vaaroja sille, että vedessä on taudinaiheuttajia. Koliformisiin bakteereihin kuuluva *Escherichia coli* -bakteeri ilmentää tuoretta ulosteesta ja on peräisin lähes yksinomaan ihmisten tai eläinten ulosteesta. *E. coli* -bakteerilla onkin nykytiedon mukaan indikaattoreista suurin yhteys mahdollisiin terveysriskeihin ja sitä pidetään hygieniaindikaattoreista parhaana.

Rautapitoisuus on varsin pitkälti vesistölle tyypillinen arvo. Pienimmät pitoisuudet esiintyvät kirkkaissa karuissa vesissä, joissa päällysveden rautapitoisuus on luokkaa 50-200 µg Fe/l. Humusvesissä taso on selvästi korkeampi, koska rauta on sitoutunut humusyhdisteisiin. Erittäin ruskeissa vesissä rautaa on jopa 1000 µg/l (suovedet). Myös eroosio lisää rautapitoisuuksia huuhtoutuvan maan aineksen mukana, jolloin rautapitoisuudet ovat esim. erittäin sameissa jokivesissä 3000-6000 µg/l. Raudan liukoisuus sedimentistä veteen riippuu oleellisesti happitilanteesta; Hapettomissa oloissa rauta liukenee veteen ja on tavallista, että hapettomassa alusvedessä on rautaa 1000-10000 µg/l. Vapautunut rauta hapettuu täyskiertojen yhteydessä ja sitoo samalla osan fosforista sedimentteihin. Terveessä järvessä tämä systeemi huolehtii siitä, ettei veden fosforipitoisuus haitallisesti nouse.

Pitkäjärven eteläosa on järven pohjoisosaa matalampi, jolloin myös vesimassa ei kovin helposti siellä pysyvästi lämpötilakerrostu kesäaikaan. Elokuun alussa vesi olikin lähes tasalämpöistä ja happitilanne oli hyvä koko vesimassassa. Vesi oli humuksesta kellertäväksi värjäytynyttä mutta kuitenkin kenttätarkastelussa kirkasta. Vesi oli hieman emäksistä ja levätuotantoa ilmentävä klorofylli-a pitoisuus ilmensi rehevää vettä. Ravinteista fosforipitoisuus oli korostunut suhteessa kokonaistyyppipitoisuuteen (levien sitoma fosfori erityisesti pinnan läheisessä vedessä) ilmentäen hyvin rehevää vettä.

Verrattuna aikaisempiin vuosiin (vuodesta 1992 lähtien) vuoden 2018 tulokset osoittavat fosforipitoisuuden olleen suurimmat koko ajanjaksolla. Toisaalta tyyppipitoisuudet olivat vastaavasti jakson pienimmästä päästä.

Kuten monissa muissakin järvissä kesä 2018 loi pitkään kestäneiden hellejaksojen ja aurinkoisten säiden vuoksi poikkeuksellisen hyvät olosuhteet levätuotannolle ja koko perustuotannolle. Tämä saattoi Pitkäjärveläkin näkyä myös ehkä tavallista suurempana rehevyytenä, mm levätuotantona ja makrokasvien leviämisenä rannoilla, mikäli vedenpinnan korkeus oli myös alhaisemmalla tasolla, kuten useissa vesistöissä oli.

Pitkäjärven eteläpää 8.8.2018. ©luyv ry, kuvaaja: Arto Muttilainen

Aki Mettinen
Vesistöasiantuntija, hydrobiologi
p. 019 5682 957
aki.mettinen@luyv.fi

Liitteet: Analyysitulostaulukko

Nummen ja Pusulan alueen (Lohja) pintavedet (NUPU)

Pvm.	Hav.paikka Näytepaikka	Lämpötila oC	Ulkonäkö	Haju	*O2 mg/l	Happi% Kyll %	*pH	*Kok.N µg/l	*NH4-N µg/l	*NO2+NO3-N µg/l	*KOK.P µg/l	*PO4P(Np) µg/l	*a-klorofy µg/l	*Ecoliler pmy/100ml
8.8.2018	NUPU / PITKÄ ET Pitkäjärvi eteläosa		Jää 0 cm; Kok.syv. 4,5 m; Lumi 0 cm; Näk.syv. 1,1 m; Klo 10:14; Näytt.ottaja amu; Ilman T 22 °C; Pilv. 1 /8; Tuulinop. 4 m/s; Tuulsuunt. SW;											
	0-2.0												23	
	1.0	22,3	YEB	H	7,3	83	7,4	480	16	<5	67	4		0
	3.0	22,2			6,9	79								
	4.0	22,0	YEB	H	6,4	73	7,3	540	14	<5	56	5		

MERKINTÖJEN SELITYKSIÄ

HAVAINTOPAIKAT

NUPU / PITKÄ ET = Pitkäjärvi eteläosa (6699924-327684)

MÄÄRITYKSET

Ilman T = Ilman lämpötila (kenttämittaus)
Jää = Jään paksuus (kenttämäärittäminen)
Kok.syv. = Kokonaissyvyys (kenttämäärittäminen)
Lumi = Lumen paksuus (kenttämäärittäminen)
Näk.syv. = Näkösyvyys (kenttämäärittäminen)
Pilv. = Pilvisyys (kenttämäärittäminen)
Tuulnop. = Tuulen nopeus (kenttämäärittäminen)
Tuulsuunt. = Tuulen suunta (kenttämäärittäminen)
    NW = Luode
    W = Länsi
    SW = Lounas

Lämpötila = Lämpötila (kenttämittaus)
Ulkonäkö = Ulkonäkö (kenttämäärittäminen)
    GB = vihreä, kirkas
    YEB = kellertävä, kirkas
    WB = ruskea, kirkas
    CB = väritön, kirkas

Haju = Haju (kenttämäärittäminen)
    SRV = selvä rikkivedyn haju
    H = hajuton

*O2 = Happi (SFS-EN 25813:1993)
Happi% = Happi% (makea vesi) (SFS-EN 25813:1993)
*pH = *pH (SFS 3021:1979)
*Kok.N = *Kokonaistyyppi (SFA) (SFS-EN ISO 11905-1:1998, SFS-EN ISO 13395:1997, SFA-tekniikka)
*NH4-N = *Ammoniumtyppi (SFA) (SFA-tekniikka, Skalar menet. 155-066 (muunneltu Berthelot reaktio))
*NO2+NO3-N = *Nitraatti- ja nitriittitypen (ISO 13395:1996, SFA-tekniikka)
*KOK.P = *Kokonaisfosfori (SFS-EN ISO 6878:2004)
*PO4P(Np) = *Fosfaattifosfori (suod.Nuclep) (SFS-EN ISO 6878:2004)
*a-klorofy = a-klorofylli (SFS 5772:1993)
*Ecoliler = *E.coli (37°C, 18h) (ISO 9308-2:2012 (E) Part 2)

MUITA MERKINTÖJÄ

P = määrittäminen kesken, E = tulos hylätty, < = pienempi kuin, > = suurempi kuin, ~ = noin.